

Rodin

*Elhunyni sosem késő,
de te halál után élsz.
Egy láthatatlan véső
faragja ki a végső
arcvonásokat. — Lángész,
mi lapul itt a latban?
Vok lehetsz — soha bámész!
Az idő tagolatlan;
s bármikor zárja kattan —
hajítsd el vésőd: ráérsz...*

CSIKI LÁSZLÓ

A visszacsapó ág

*Most
mikéntha mindent először látnál,
mindent tudnál azokról mégis.
Szemedbe csapódik a táj,
akár faág, mely előbb az ösvény más vándorai
után hajolt. Hol vannak ők?
Hova jutsz te, ha mindezt megismered?*

*Mikéntha forró bozót tépne ki
belőled darabokat, mikéntha minden
ismeretet egy részeddel viszonznál,
itt hagyod magad rendre, elfogysz a tudásban,
megszerez a táj, amint megszeret.*

*Mikéntha találkozna a látványok mögött,
a valóság színpalái, a tükkörkép hátába kerülve
a test-fosztottakkal, akik túljutottak.
Mit mondasz nekik, amit nem tudnak ők?
Milyen szavakkal? — hiszen a szavak is
a látvány tartozékai. Az igazi tudás
te magad vagy, ott, ahol testtelenül élhetsz,
ezer alakban, mikéntha azonosan.*

Előhang

*A rést nézzük, hogy hasad tovább
és szökik levegőbe a levegő
a hőléggömb falán — az anyag ilyen boldog és veszélyes
egyesülése a vers. Zuhanásunk érdektelen.*

Magunk is úgy:

*Nagyobb csoda történik, mint az életünk:
átszívargunk a létezésbe, elevenen.
Alakváltásunk, eltűnésünk bátor mutatványa,
az önfeladás természetes mozdulata után
egy szelet kenyér az asztalon, és szavak morzsaléka.*

Háló

(UTÓHANG)

*Megfogni nem bírod, hiába vetsz tört.
Eltalálni nem lehet, úgy suhan,
mindenfelől.
Hálót fonsz: hasonlatok, körülírások szövedékét
feszíted minden útra.
Leselkedsz éhesen, kialvatlanul a bozótosban,
hogy talán fennakad, s bár holtában ragyog.
De nincs sehol, mert ott van mindenütt.
Ráébredsz minden harmadnapon:
csak kusza műved jelzi,
hogy létezik valami,
megfoghatatlan, elpusztíthatatlan.
Üres hálókkal tele a sűrű,
és ezektől egyre sűrűbb, járhatatlanabb.*